

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 223/2016
12.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца С.Ш. из С.Р., кога заступа пуномоћник Љ.Б.Р., адвокат из Б., против тужене Републике Србије – Републичка управа царина, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради повраћаја новца, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6435/14 од 30.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6435/14 од 30.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 51442/2010 од 29.04.2014. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати износ од 60.332,44 евра са домицилном каматом на износ од 118.000 DEM, почев од 07.12.1996. године до 31.12.2001. године, а почев од 01.01.2002. године до коначне исплате, са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка у динарској противвредности по курсу који обрачунава Народна банка Србије у моменту плаћања. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 376.628,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6435/14 од 30.07.2015. године, жалба тужене одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Првог основног суда у Београду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), а у вези са чланом 506. став 1. ЗПП ("Службени

гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, царински органи тужене су 07.12.1996. године на царинској испостави Аеродрома П., у законом прописаном поступку девизне контроле од тужиоца привремено одузели девизна новчана средства у износу од 118.000 DEM, којом приликом је сачињен записник о привремено одузетим средствима, који је тужилац својеручно потписао и у коме је констатовано да је тужилац предметном приликом на Аеродрому П. пријавио да код себе поседује износ од само 7.000 DEM, док је након извршене контроле утврђено да поседује износ од 118.000 DEM. Наведени записник тужилац је доставио у фотокопији, јер је оригинал уништен приликом бомбардовања од стране НАТО снага, услед чега му је изгорела кућа заједно са оригиналом записника, а суд оригинал записника није могао прибавити ни од Министарства финансија – Управе царина – Царинарнице П.. Наведеног дана супруга тужиоца подигла је у банци у Цириху износ од 100.000 швајцарских франака. Одузета средства нису депонована на рачун тадашњег Савезног девизног инспектората који се водио код Народне банке Југославије и нису достављена Народној банци Југославије, нити се воде на рачуну девизног инспектората Министарства финансија, које је дописом од 03.12.2008. године обавестило суд да царински орган као овлашћени орган, сходно члану 176. Закона о прекршајима, није поднео захтев за покретање прекршајног поступка против тужиоца, тако да прекршајни поступак није вођен за прекршај прописан Законом о девизном пословању.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права, одредбе члана 69. став 1., 85, 92, 98. и 129. Закона о девизном пословању и одредбе члана 210. став 1. Закона о облигационим односима, обавезали тужену да тужиоцу врати привремено одузета девизна средства, правилно закључивши да тужена није доказала да је након одузимања новца од тужиоца исти депоновала на рачун Савезног девизног инспектората, те да је против тужиоца поднела прекршајну пријаву ради утврђивања прекршајне одговорности. Нижестепени судови су правилно закључили и да је наступањем застарелости покретања прекршајног поступка против тужиоца престао и основ за одузимање девизних средстава, те да је тужена у смислу одредбе члана 210. став 2. Закона о облигационим односима обавезна да тужиоцу врати привремено одузета средства.

За свој правни став нижестепени судови су дали ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

У ревизији се, као и у жалбеном поступку, истиче чињеница да је тужилац као доказ о одузимању новчаних средстава доставио само нечитку фотокопију Записника о привремено одузетим средствима, а не оригинал.

Ове наводе другостепени суд је ценио, правилно закључивши да су неосновани, а о чему је такође дао ваљане разлоге.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 405. став 2. ЗПП, будући да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ни ново тумачење права.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**